บทนำ

ความวุ่นวายทั้งหมดมันเริ่มต้นขึ้นจากในวันหนึ่ง

เดิมทีผมไม่ได้ทำหน้าที่เป็นฝ่ายที่คุยกับลูกค้าโดยตรง แต่ดูเหมือนว่าวันนั้นจะเกิดซวยที่ไม่มีใครว่างเลย ฝ่ายที่ต้องออกไปนัดพบลูกค้ามีงานล้นมือทุกคนจนแทบไม่ได้ขยับตัวไปกินข้าวเที่ยง แถมยังทำโอทียาวๆ กันจนถึงเที่ยงคืน

ฉะนั้นภาระหน้าที่ทั้งหมดจึงถูกผลักมาให้ผมอย่างไม่ไยดี

ผมรับงานพวกนั้นมาแล้วถือเอกสารกับข้อมูลทั้งหมดที่เตรียมมาใส่ลงแฟ้ม ก่อนจะใส่ลงในกระเป๋าถืออีกที จากนั้นก็ถือกระเป๋าเดินลงมายังชั้นล่างแล้วออกไปข้างนอกบริษัทเพื่อขึ้นรถแท็กซี่

ความซวยทุกอย่างยังไม่ได้จบเพียงเท่านั้น ผมพยายามเรียกแท็กซี่เป็นสิบคันแต่ก็ไม่มีคันไหนรับเลย มีทั้งไปส่งรถ ไม่ไปแถวนั้น หรือที่น่าเกลียดกว่านั้นคือแท็กซี่บางคันขอเหมาจ่ายพันหนึ่ง

ช่างมัน งั้นไม่ขึ้นก็ได้ ผมคิดอย่างปลงตกก่อนจะเดินลากเท้าเพื่อไปที่สถานีรถไฟฟ้าซึ่งห่างออกไปเกือบห้ากิโลเมตรแทน

แต่โปรดพึงระลึกไว้ว่าเนื่องจากช่วงนี้เป็นฤดูร้อนจึงทำให้สภาพอากาศไม่เอื้ออำนวยต่อการเดินเท้าเลยแม้แต่น้อย ซ้ำตอนนี้ยังเป็นตอนเที่ยง เดินท่ามกลางแดดร้อนๆ ในตอนเที่ยงมันต่างกับการเดินในนรกตรงไหนกัน

พอเริ่มกึ่งเดินกึ่งวิ่งไปได้ถึงกิโลที่สองผมก็รู้สึกเหมือนจะตายทั้งเป็น อากาศข้างนอกร้อนมากจนแทบหายใจไม่ออก แถมสภาพอากาศยังชื้น

จนร่างกายผมแทบชุ่มไปด้วยน้ำ

ร้อนว้อย

ผมโอดครวญในใจแต่ก็ทำได้แค่ฝืนทนเดินไป จนกระทั่งสายตาสะดุดเข้ากับเซเว่นที่อยู่บนถนนฝั่งตรงข้าม เท้าทั้งสองข้างพลันหยุดชะงักก่อนจะหันไปมองอย่างรวดเร็ว

เซเว่นมีแอร์เย็นๆ แถมมีน้ำขาย ตัดภาพมายังสภาพอากาศข้างนอกที่ร้อนเหมือนเดินอยู่ในไฟนรกแบบนี้ ร้านนั้นจึงไม่ต่างอะไรจากโอเอซิสที่อยู่ท่ามกลางทะเลทรายเลยสักนิด

ผมเหม่อมองไปยังเซเว่นฝั่งตรงข้ามด้วยความใจลอย ก่อนจะยืนรอที่ทางม้าลายให้สัญญาณไฟจราจรเป็นสีแดงเพื่อที่จะได้ข้ามไปอีกฝั่ง

พริบตานั้นในครรลองสายตาของผมก็สะดุดเข้ากับร่างร่างหนึ่งที่เดินมาจากฝั่งตรงข้าม

คนที่เดินมานั้นดูแล้วอายุไม่น่าจะเกินสิบหกปี อีกฝ่ายเป็นเด็กผู้ชายรูปร่างผอม ตัวค่อนข้างสูง ผมค่อนข้างยาวจนเกือบจะปรกหน้า

แปลกดี ผมคิดอะไรบางอย่างเงียบๆ ในขณะที่เหม่อมองอีกฝ่าย

ความจริงแล้วผมไม่ใช่คนที่ชอบสังเกตใบหน้าของคนอื่นถึงขนาดนี้หรอก แต่ว่าความรู้สึกติดใจอะไรบางอย่างทำให้ผมหยุดมองใบหน้าของเขาไม่ได้

ที่สำคัญคืออีกฝ่ายมีใบหน้าที่สวยมาก สวยจนถ้าแต่งเป็นผู้หญิงผมจะแยกออกหรือเปล่ายังไม่รู้เลย...

ในขณะที่ผมกำลังคิดอย่างใจลอยนั้น อีกฝ่ายก็ก้าวข้ามถนนมาทั้งๆ ที่สัญญาณไฟยังเป็นสีเขียว

ผมเริ่มมีสติขึ้นมาทันที สายตาจับจ้องร่างที่รีบข้ามถนนมาขณะที่มีรถพ่วงคันหนึ่งกำลังพุ่งเข้ามาด้วยความเร็วสูง ไม่ว่ามองอย่างไรรถคันนั้นก็เบรกไม่ทันแน่ๆ

พริบตานั้นร่างกายของผมก็เคลื่อนที่ไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว แล้วผลักร่างของอีกฝ่ายให้ห่างออกไป

ไม่ใช่ว่าผมเป็นคนดีหรือพ่อพระมาจากไหน แต่ทุกอย่างที่เกิดขึ้น

เป็นสัญชาตญาณล้วนๆ

เนื่องจากตรงนั้นเป็นถนนที่ไม่ค่อยมีรถเท่าไรจึงทำให้รถแต่ละคันขับมาเร็วมาก ดังนั้นร่างของผมจึงถูกรถพ่วงอัดกระแทกเข้าอย่างจังก่อนจะลอยขึ้นกลางอากาศแล้วตกลงสู่พื้นดิน

ตอนนั้นผมได้ยินเสียงกระดูกของตัวเองกระแทกกับพื้นดังลั่น ขณะที่ของเหลวอุ่นๆ ก็ไหลออกมาจากร่างกายราวกับก๊อกแตก

อา เจ็บเป็นบ้า

ผมรู้สึกปวดตามร่างกายชนิดที่ว่าขยับอวัยวะไม่ได้สักส่วนเสมือนร่างกายได้กลายเป็นอัมพาตไปแล้วเรียบร้อย

โชคดีที่ผมไม่ต้องทนความเจ็บปวดนั้นนานมากเพราะหลังจากนั้นผมก็สลบไปอย่างรวดเร็ว

ผมทำใจเอาไว้อยู่แล้วว่าสภาพแบบนี้ยังไงก็คงต้องตายหรือไม่ก็เป็นอัมพาตตลอดชีวิต ความจริงหากจะต้องเป็นอัมพาตตลอดชีวิตสู้ให้ผมตายไปเลยอาจจะดีกว่า อย่างน้อยผมก็ช่วยเด็กผู้ชายคนหนึ่งเอาไว้ ฉะนั้นตอนนี้คงมีแต้มบุญพอที่จะผ่านขึ้นไปสวรรค์แล้วแน่ๆ

พอคิดแบบนี้แล้วก็ใจชื้นขึ้นมานิดหน่อย ผมภาวนาในใจขอให้ชาติต่อไปตัวเองเกิดมาเป็นผู้ชายที่หน้าตาดี นิสัยดี และรวย ไม่ต้องขึ้นคานจนอายุสามสิบห้า หน้าตาอัปลักษณ์แบบที่ไม่มีผู้หญิงคนไหนเหลียวมองเหมือนชีวิตนี้อีก อย่างน้อยถ้ามีคนรักหรือได้มีครอบครัวและเพื่อนในชีวิตต่อไปจะดีมากๆ

แต่ดูเหมือนชีวิตผมเกิดมาซวยอย่างไร ก็ยังคงซวยต่อไปแม้กระทั่งหลังตายอยู่ดี

ผมไม่รู้ว่าตอนนี้โลกภายนอกกี่โมงหรือวันที่เท่าไรแล้วก็จริง แต่ผมรู้สึกเหมือนตัวเองตกอยู่ในความฝันต่างๆ เป็นเวลานานมาก คล้ายกับว่าได้ย้อนภาพกลับไปดูตั้งแต่สมัยที่ตัวเองเกิดจนถึงโตอีกครั้ง

และภาพสุดท้ายคือภาพที่เด็กคนนั้นร้องไห้และเขย่าตัวของผมทั้งน้ำตา

เมื่อตื่นจากความฝันอันยาวนานนั้น ผมก็เริ่มกลับมารับรู้ความรู้สึกอีกครั้ง

ผ่านทางดวงตาเป็นอย่างแรกเมื่อไฟจากเพดานห้องสาดส่องกระทบลงมาที่ใบหน้า ในขณะที่มือของใครบางคนสัมผัสเข้าที่ร่างกายของผม

เอ๊ะ

ผมเริ่มรู้สึกแล้วล่ะว่ามีอะไรทะแม่งๆ แต่บอกไม่ถูกว่าความรู้สึกนั้นคืออะไร ในตอนนั้นมีเพียงความคิดที่ว่าไอ้หมอนี่จะจับลูบตัวผมทำไมนักหนาเนี่ย

มือหยาบกร้านแบบผู้ชายอย่างนี้ไม่ชอบเลยสักนิด ถ้าเป็นไปได้ขอเป็นมือนุ่มๆ คงจะรู้สึกดีกว่านี้

"รับไปสิครับ"

ชายคนหนึ่งเอ่ยขึ้นก่อนจะยื่นตัวผมให้กับเด็กหนุ่มแปลกหน้าคนหนึ่งที่นั่งก้มหน้าอยู่ เขาไม่แม้แต่จะเงยหน้าขึ้นมองตอนที่รับตัวผมมาจากมืออีกฝ่ายเลยแม้แต่น้อย...

เอ๊ะ?

เดี๋ยวนะ...รับตัวผมไปงั้นหรือ ผมงุนงงจนเรียบเรียงลำดับเหตุการณ์ไม่ถูกสรุปว่าผมยังไม่ตาย? อยู่บนสวรรค์? หรือว่านี่เป็นชาติใหม่กันแน่?

ถ้าผมมีชีวิตอยู่ เด็กหนุ่มที่ท่าทางอ่อนแอปวกเปียกแบบนี้จะรับตัวผมที่หนักตั้งเกือบหกสิบกิโลไปถือได้ยังไง

เรื่องที่ว่าอยู่บนสวรรค์ผมก็คิดว่าไม่ใช่...ไม่ใช่แน่ๆ สวรรค์คงไม่ได้เล็กและอึดอัดแบบนี้หรอก!

ดังนั้นนี่คงเป็นชาติใหม่แน่นอน!...แต่ปกติแล้วคนเรารับรู้ความรู้สึกและคิดกันได้ตั้งแต่เป็นทารกเลยงั้นหรือ แถมคนที่เป็นพ่อดันเป็นเด็กหนุ่มท่าทางอ่อนแอแล้วยังดูมืดมนอีก นี่ไม่ใช่ว่าชาติใหม่ของผมจะมีพ่อแม่ที่ท้องในวัยเรียนใช่ไหมเนี่ย

เด็กหนุ่มคนนั้นจับตัวผมเอาไว้แน่นก่อนจะก้มลงมาจ้องแบบที่ไม่กะพริบตาสักนิด พอถูกจ้องมากๆ เข้าผมก็ซักรู้สึกเขินขึ้นมาตงิดๆ จนต้องเลี่ยงมองไปทางอื่นแทน

จากนั้นอีกฝ่ายก็เงยหน้าขึ้นแล้วเขียนข้อความบางอย่างลงในกระดาษ

ที่อยู่บนโต๊ะแล้วยกกระดาษแผ่นนั้นขึ้นมา

...?

ผมมองเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นด้วยความงุนงง *หรือว่าเด็กคนนี้จะเป็นใบ้...?*

"ถ้าเราไม่อยากเล่า หมอก็คงบังคับอะไรไม่ได้" เสียงทุ้มต่ำดังขึ้นในขณะที่เด็กหนุ่มก็เม้มปากแน่น "หมออยากให้เราลองดู ถึงจะคิดอะไรไม่ออกแต่อย่างน้อยควรจะทำทุกวัน จากนั้นเราค่อยเอามาให้หมอก็ได้"

ฮะ?

ผมรู้สึกเหมือนตัวเองหลุดเข้ามาอยู่ในสถานการณ์แบบต่างโลก แล้วมีมนุษย์ต่างดาวสองคนกำลังนั่งสนทนากันว่าจะเฉาะร่างกายผมจากทางซ้ายหรือทางขวาก่อนดี

ในระหว่างที่ฟังคนสองคนสนทนากัน สติผมก็เริ่มไม่อยู่กับเนื้อกับตัวมากขึ้นทุกที รู้ตัวอีกครั้งก็ตอนที่ถูกเด็กหนุ่มบีบเข้าที่ตัวอย่างแรง ผมพยายามร้องโอ๊ยแล้วส่งสายตาจิกกัดว่า 'ฉันเจ็บนะ!'

แต่กลับไม่มีเสียงร้อง 'โอ๊ย' แม้แต่แอะเดียว แถมปากก็ไม่ขยับด้วย

ทว่าเสียงที่ดังขึ้นกลับเป็นเสียง 'แกร๊บ' แทน

อะไรเนี่ย...?

ฟังดูแล้วเหมือนเสียงขยำกระดาษอย่างไรอย่างนั้น แถมพอลองพิจารณาดูดีๆ แม้ว่าร่างกายผมจะถูกบีบเอาไว้แน่น แต่กลับไม่มีความรู้สึกเจ็บเลยแม้แต่น้อย

หรือว่าเป็นอัมพาต?

พอคิดถึงความเป็นจริงในข้อนี้ขึ้นมาได้ผมก็เริ่มรู้สึกเครียดขึ้นมา ถ้าเป็นอัมพาตทั้งตัวชนิดว่าขยับปากไม่ได้เลยก็ฆ่าผมให้ตายๆ ไปจากโลกนี้เถอะ

ผมรู้สึกว่ามันมีอะไรแปลกหลายอย่าง แต่บอกไม่ได้ว่าแปลกตรงไหนจนกระทั่งเด็กหนุ่มมืดมนคนนั้นถือตัวของผมกลับมาที่บ้านด้วยมือข้างเดียวนั่นแหละถึงได้เอะใจอะไรบางอย่างขึ้นมา

หรือบางทีผมอาจจะไม่ใช่มนุษย์...แต่เป็นของหรือตัวอะไรสักอย่างที่คนสามารถถือไปถือมาได้ด้วยมือข้างเดียว ซ้ำของหรือตัวนั้นยังต้องมี

น้ำหนักเบามากๆ ด้วย

ผมลองหวนคิดถึงภาพเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนหน้านี้พลันรู้สึกขนลุกอย่างบอกสาเหตุไม่ได้...ความจริงแล้วมันมีความเป็นไปได้อย่างหนึ่งที่ผมนึกขึ้นมาได้ แต่ไม่อยากให้มันเป็นจริงเลย ให้ตายเถอะ

นี่ผมกลายเป็นอะไรไปแล้วเนี่ย...

หน้าที่ 1

กลั่นแกล้ง

พอเด็กหนุ่มคนนั้นมาถึงบ้าน เขาก็วางตัวผมไว้บนโต๊ะแล้วหันไปหยิบยาที่อยู่ในถุงและจัดของอย่างอื่น

"..."

ผมมองไปรอบๆ บ้านด้วยสายตาว่างเปล่า ดูเหมือนว่าบ้านหลังนี้จะเป็นบ้านแบบชั้นเดียว ซ้ำยังมีขนาดค่อนข้างเล็กและแคบ ดูแล้วน่าอึดอัดไม่น้อยเลย

ว่าแต่...ทำไมถึงไม่มีใครอยู่บ้านเลย

ผมไม่รู้หรอกว่าเด็กที่ถือผมมาตลอดทางจนกระทั่งกลับบ้านอายุเท่าไรกันแน่ แต่ดูจากหน้าตาแล้วผมคิดว่ายังไงก็ไม่เกินสิบหกปี แม้จะมีความเป็นไปได้ว่าพ่อแม่ของอีกฝ่ายอาจจะยังไม่กลับมาที่บ้าน แต่ผมก็ไม่เห็นเตียงอื่นในบ้านหลังนี้อีกแล้ว ดังนั้นจึงมีความเป็นไปได้ว่าเด็กคนนี้อาจจะอยู่คนเดียว

แต่พ่อแม่ที่ไหนจะปล่อยให้เด็กอายุที่ไม่ถึงสิบหกอยู่บ้านเพียงลำพังกัน

อืม...

ระหว่างที่ผมกำลังเหม่อลอยคิดถึงเรื่องราวความเป็นไปได้ต่างๆ ว่าตนมาอยู่ที่นี่ได้อย่างไรนั้น เด็กหนุ่มก็เดินเข้ามาตรงโต๊ะที่วางผมทิ้งเอาไว้แล้วเลื่อนเก้าอี้ออกมานั่ง จากนั้นก็ดึงตัวผมให้มาอยู่ระดับสายตาแล้วจ้องอยู่นานแสนนาน

ผมไม่ได้ชอบผู้ชายก็จริง แต่พอถูกจ้องมากๆ เข้าก็รู้สึกแปลกๆ อย่างบอกไม่ถูก ความจริงไม่น่าจะมีใครชอบเวลาถูกคนแปลกหน้าจ้อง เหมือนกำลังแยกส่วนร่างกายแบบนี้หรอก

จากนั้นอีกฝ่ายก็หยิบดินสอขึ้นมาก่อนจะพลิกตัวผมแล้วเท้าคางมอง อย่างครุ่นคิด

ที่น่าแปลกคือถึงแม้ว่าตัวผมจะถูกพลิกแล้ว แต่ผมกลับมองเห็น ใบหน้าอีกฝ่ายได้ชัดเจนเหมือนเดิมเป๊ะ เมื่อมีโอกาสได้สบตากับอีกฝ่ายตรงๆ แล้ว ความรู้สึกคุ้นเคยก็แล่นพล่านเข้ามา

ผมเคยเจอเด็กคนนี้หรือเปล่านะ ผมคิดไม่ออก คือหน้าอีกฝ่ายคุ้นมากๆ คุ้นจนผมติดใจว่าต้องเคยเดินสวนกันหรือเคยเผลอไปจ้องหน้าไอ้เด็กคนนี้แน่ๆ ไม่อย่างนั้นจะรู้สึกคุ้นถึงขนาดนี้ได้ยังไง

ผมพยายามเค้นความทรงจำทั้งหมดจากในสมองออกมา ถึงแม้ว่า ตอนนี้ผมอาจจะไม่มีสมองคิดแล้วก็เถอะ แต่...แต่ผมรู้สึกคุ้นจริงๆ นะ ปกติ ผมเป็นคนจำหน้าใครไม่ค่อยได้ ถ้าคุ้นถึงขนาดนี้แสดงว่าอย่างน้อยก็ต้อง เคยเจอหรือพูดคุยกันสิ

ผมคิดไม่ออก ในขณะที่อีกฝ่ายก็จ้องผมราวกับกำลังคิดว่าจะชำแหละ ส่วนไหนก่อนดีแบบคิดไม่ตก

หลังจากที่จ้องหน้ากันนานระดับที่ว่าถ้าเป็นปลากัดคงท้องไปแล้ว อีกฝ่าย ก็จรดปลายดินสอแล้วกดอย่างแรงลงบนร่างกายของผม

"..."

โอเค...ผมว่าผมรู้แล้วล่ะว่าตัวเองเป็นอะไร

ความจริงผมเริ่มเอะใจตั้งแต่โดนพลิกแต่ยังจ้องหน้าอีกฝ่ายได้นั่นแหละ แสดงว่ามันต้องเป็นของอะไรบางอย่างที่มีหลายชั้นหรือหลายหน้า แต่ผมแค่ ไม่อยากทำใจยอมรับเท่านั้นแหละ

โดยปกติแล้วผมเป็นคนที่ชอบอ่านหนังสือและติดตามข่าวสารพอสมควร เลยทำให้รู้ว่าช่วงหลังมานี้นิยายที่ตัวเอกตายแล้วเกิดใหม่มีเยอะมาก ไม่ว่าจะ เกิดใหม่ไปต่างโลก เกิดใหม่ไปเป็นองค์ชายต่างๆ หนำซ้ำนิยายแนวนี้ยังเป็น

ที่นิยมมากขึ้นเรื่อยๆ

ตัดภาพมาที่ผมซึ่งเกิดใหม่เป็นสมุดโง่ๆ เล่มหนึ่ง

เหี้ยอะไรวะเนี่ย

ผมรู้สึกเหมือนถูกทำร้ายทางจิตใจอย่างแสนสาหัส ความซวยไม่เคยเข้าใครออกใครจริงๆ นั่นแหละ ไม่ว่าจะเป็นตอนที่มีชีวิตอยู่หรือตอนที่ตายไปแล้วชีวิตก็ยังคงรักษามาตรฐานความซวยเอาไว้ได้อย่างดีเยี่ยม ดูสิขนาดมาเกิดใหม่แทนที่จะได้เป็นเจ้าชายโลกอื่นหรือเป็นเศรษฐี กลับกลายเป็นสมุดเฉย...

อย่างน้อยถ้าชีวิตจะซวยบัดซบขนาดนี้ขอเกิดเป็นคนก็ยังดี!

ผมเริ่มคิดหนักว่าตัวเองจะต้องทนอยู่ในสภาพบ้าๆ แบบนี้ไปอีกกี่ปี ดูจากสภาพแล้วกระดาษใช้เวลาย่อยสลายหกเดือน แต่ว่าด้วยความซวยขั้นสุดหน้าปกสมุดดันเป็นพลาสติกแข็งซึ่งอาจจะต้องใช้เวลาหลายร้อยปี

แสดงว่าตอนนี้ผมมีอายุหลายร้อยปีเลยงั้นสิ อายุยืนยาวกว่ามนุษย์ซะด้วย... แปลว่าผมต้องทนอยู่ในสภาพบ้าๆ นี่ไปอีกหลายร้อยปีสินะ

อ๊าก!

ผมกรีดร้องในใจอย่างคลุ้มคลั่งเหมือนคนสติแตก ภาวนาขอให้ทุกอย่างที่เกิดขึ้นนั้นเป็นแค่ความฝัน ขอให้ผมตื่นขึ้นมาแล้วพบว่าตัวเองแอบนอนฟุบหลับอยู่ในออฟฟิศที่ทำงานแล้วไม่ได้ไปหาลูกค้า ถ้าเรื่องราวทั้งหมดเป็นแบบนั้นมันคงดีกว่าตอนนี้เยอะ

ผมกล่อมตัวเองให้หลับ กล่อมซ้ำไปซ้ำมาจนในที่สุดผมก็ผล็อยหลับไปโดยที่ไม่ทันรู้สึกตัว

แล้วหลังจากนั้นผมก็ตื่นขึ้นมาตอนเช้าในสภาพที่เป็น... 'สมุด' เหมือนเดิมเป๊ะ

ม่ายยยยยยย!!!

แม่งเอ๊ย ผมได้แต่ครวญครางในใจแต่ออกเสียงไม่ได้ ถึงจะพยายามกรีดร้องดังขนาดไหนแต่เสียงก็ไม่ออกจากปากเลย แล้วยังไง ผมจะต้องอยู่ใน

ร่างนี้ไปอีกหลายร้อยปีเลยหรือ ซิบหายละ

ผมรู้สึกอยากจะร้องไห้ แต่ก็ไม่มีน้ำตาออกมาสักหยด นั่นสิ สมุดจะร้องไห้ได้ยังไง ในระหว่างที่ผมกำลังกระวนกระวายอยู่นั้น เด็กหนุ่มก็ลุกขึ้นจากเตียงอย่างเซื่องซึมแล้วเดินไปอาบน้ำ ล้างหน้าก่อนจะวกกลับมาหยิบผมยัดลงในกระเป๋านักเรียน

ผมรู้สึกปลงตกอย่างบอกสาเหตุไม่ได้ ระหว่างทางที่อีกฝ่ายไปโรงเรียนนั้นผมก็ใช้เวลาสงบสติอารมณ์ก่อนจะเหลือบมองข้อความที่ถูกเขียนอยู่บนหน้าแรก

เนื่องจากว่าเมื่อวานผมกำลังอยู่ในสภาวะสติแตกเลยทำให้ไม่ทันได้สังเกตข้อความที่อีกฝ่ายเขียน เมื่อมีเวลาแล้วผมก็รีบดูข้อความบนร่างกายตัวเองอย่างรวดเร็ว

ข้อความที่เขียนอยู่บนกระดาษนั้นเป็นประโยคสั้นๆ จนเกือบจะเรียกได้ว่าแทบจะกลายเป็นวลีหรือคำอยู่แล้ว แต่ว่ามันมีหลายข้อความที่ถูกเขียนอยู่บนหน้าแรก

'ไม่อยากไป'
'เจ็บ'
'เสียใจ'
'อึดอัด'

ทำไมถึงมีแต่ข้อความแนวลบทั้งนั้นล่ะ

ผมหยุดอ่านข้อความก่อนที่จะรู้สึกจิตตกไปมากกว่านี้ ข้อความที่ถูกเขียนบนหน้าแรกนั้นมีแต่ความรู้สึกหดหู่และข้อความแนวที่อ่านแล้วรู้สึกอึดอัดขืนอ่านต่อมากกว่านี้บางทีผมอาจจะรู้สึกหดหู่จนอยากตายไปเลย

ความสงสัยของผมหยุดลงเมื่อเด็กหนุ่มคนนั้นเอาตัวผมยัดเข้าไปในลิ้นชักใต้โต๊ะเรียนแบบไม่ปรานี แถมยังยัดไว้จนอยู่ในสุดอีก

หลังจากนั้นผมก็ได้ยินเสียงพูดคุยกันในห้องดังขึ้น ก่อนที่จะตามมาด้วยความเงียบแล้วเริ่มกลายเป็นเสียงกระซิบแทน

ข้างนอกกระซิบอะไรกันผมไม่ได้ยินหรอก แต่รู้แค่ว่าหลังจากนั้นโต๊ะก็สั่นสะเทือนอย่างแรงเหมือนมีอะไรบางอย่างมาชน ก่อนที่โต๊ะจะล้มลงไปพร้อมๆ กับเสียงหนึ่งที่ดังขึ้นมาพอดี

"ไอ้ลูกขี้คุก มึงยังกล้ามาโรงเรียนอยู่อีกเหรอวะ" เสียงหัวเราะเยาะนั้นดังขึ้นทันทีที่ประโยคนั้นเอ่ยจบ ในขณะที่ผมได้แต่งุนงงกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ลูกขี้คุก? หมายถึงเด็กหนุ่มคนที่เป็นเจ้าของผมน่ะนะ? "ว่าแต่มึงหาหนังสือเรียนเจอยัง"

เด็กหนุ่มเงียบไปนานมาก อีกฝ่ายจึงพูดเยาะเย้ยต่อ "อ่อ กูลืมไปเลยว่ามึงเป็นใบ้ แต่ก็สมกับที่มึงเป็นลูกขี้คุ..."

ผัวะ!

ผมเห็นภาพเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแค่ปลายเท้าก็จริง แต่พอคาดเดาได้ว่าเด็กหนุ่มคนนั้นเข้าไปชกใบหน้าอีกฝ่าย

"โอ๊ย! ไอ้เวรนี่มึงกล้าต่อยกูเหรอ!" เสียงตะโกนดังขึ้น จากนั้นผมก็เห็นว่าร่างของเด็กหนุ่มคนนั้นถูกดึงเข้าไป ปลายเท้าลอยเหนือพื้นเล็กน้อย ก่อนที่จะได้ยินเสียงชกตามมา

ผมไม่รู้หรอกว่าใครกันแน่ที่เป็นฝ่ายโดนต่อยหรือเป็นฝ่ายต่อย แต่ถ้าเป็นไปได้ขอให้ไอ้หมอนั่นที่เข้ามาหาเรื่องโดนต่อยทีเถอะ

คำพูดพวกนี้ผมฟังแล้วยังรู้สึกหงุดหงิดแทนเจ้าตัวเลย ไอ้เรื่องแบบนี้นี่มันไม่ได้เกี่ยวกับเด็กหนุ่มคนนั้นเลยไม่ใช่หรือไง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องที่พ่อแม่ติดคุก อีกฝ่ายก็ไม่ได้เป็นคนทำผิด ส่วนเรื่องที่เป็นใบ้ คนเราก็เลือกเกิดไม่ได้เสียหน่อย

หลังจากนั้นเสียงต่อสู้ก็จบลงแล้วตามมาด้วยเสียงของครูที่ดังขึ้นบอกให้ทั้งคู่ตามมาที่ห้องพักครูด้วยกัน ไม่นานนักห้องก็กลับมาเงียบสงบอีกครั้ง ก่อนจะมีเสียงนินทาที่ดังกว่าเมื่อครู่

"ไอ้กวีดูน่ากลัวเป็นบ้าเลยว่ะ"

เด็กคนนั้นชื่อกวีนี่เอง

"ไม่เห็นแปลกเลย มันไม่มีพ่อ แถมยังถูกแม่ทำร้ายตอนเด็กอีก"

เสียงเล็กแหลมดังขึ้นตามด้วยเสียงพ่นลมหายใจ "ไม่มีพ่อแม่สั่งสอนก็เป็นแบบนี้ วันดีคืนดีแม่งอาจจะลุกขึ้นมาฆ่าคนก็ได้"

อะไรเนี่ย

ผมรู้สึกหงุดหงิดมากจนทนฟังไม่ไหวเลยพยายามเมินคำพูดทั้งหมดตรรกะอะไรของพวกนี้กัน ผมรู้สึกเหมือนตัวเองหลุดเข้ามาอยู่ในโลกที่สามแล้วมีคนตรรกะเพี้ยนๆ เต็มโลกไปหมด เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในวันนี้ก็มีแค่พวกมันนั่นแหละที่มาหาเรื่องก่อน

ผมพยายามทำความเข้าใจว่าพวกนี้ยังเด็กเลยขาดการคิดว่าอะไรคือสิ่งที่ควรทำหรือไม่ควรทำ ถึงแม้ว่าจะไม่ได้รู้สึกชอบใจกับเรื่องนี้เลยก็ตาม

ความจริงถ้าเกิดกวีถูกแกล้งตอนอยู่ที่โรงเรียน ผมก็ไม่แปลกใจแล้วล่ะว่าทำไมข้อความที่เขียนอยู่บนสมุดเป็นข้อความด้านลบทั้งหมด คนเราถ้าอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ถูกกลั่นแกล้ง ถูกล้อปมในใจ ถูกเยาะเย้ย แล้วไม่มีเพื่อนเลยสักคนเดียวจะทนได้มากแค่ไหนกัน

แม้แต่ตัวผมยังตอบไม่ได้เลยว่าตัวเองจะทนได้นานมากที่สุดเท่าไร

เมื่อเรียนจบผมก็ถูกยัดใส่กระเป๋าพากลับมาที่บ้านเหมือนเดิม ผมรู้สึกหดหู่กับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในวันนี้พอสมควร ถ้าเป็นไปได้ผมก็ไม่อยากเมินเฉยแล้วแสร้งทำเหมือนว่าตัวเองไม่ได้เห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ผมอยากช่วยเด็กหนุ่มคนนี้ให้พ้นจากสถานการณ์แบบนี้มากกว่า

แต่ว่ายังไงล่ะ...

ความจริงอันโหดร้ายคือผมเป็นสมุดที่ทำได้แค่นอนนิ่งแล้วปล่อยให้คนหยิบไปหยิบมา จะขยับร่างกายของตัวเองหรือเปิดปากพูดก็ไม่ได้ ลองคิดเพียงแค่ว่าถ้าขยับร่างกายไม่ได้ พูดไม่ได้ จะขอความช่วยเหลือหรือช่วยใครสักคนนี่มันเป็นเรื่องยากเกินไปแล้ว! แค่เอาตัวเองให้รอดยังลำบากเลย

ผมคิดไม่ตกตลอดทั้งวันแม้กระทั่งตลอดทางกลับบ้าน ใช้เวลาส่วนใหญ่ไปกับการคิด แต่แล้วผมก็ไม่สามารถคิดหาวิธีช่วยใดๆ ได้เลย

เรื่องจะไปช่วยเองนี่เลิกคิดไปได้เลย ดังนั้นทางเลือกที่มีอยู่จึงเหลือเพียงแค่

ให้คนอื่นช่วยเท่านั้น แต่จะขอความช่วยเหลือจากคนอื่นยังไง...

"..."

ผมคิดจนรู้สึกไม่อยากคิดอะไรอีกต่อไป เพราะความจริงแล้วนั้นไม่ว่าจะลองคิดยังไงมันก็เป็นไปไม่ได้แบบเห็นๆ

ความคิดทั้งหมดของผมหยุดลงเมื่อตัวของผมถูกดึงออกมาจากกระเป๋าก่อนที่กวีจะเริ่มหยิบดินสอขึ้นมาแล้วเขียนข้อความ

'ฉัน...'

หลังจากที่อีกฝ่ายเขียนออกมาได้แค่นี้ กวีก็หยุดมือที่กำลังเขียนข้อความไปครู่ใหญ่ก่อนจะเขียนต่อ

'...ไม่เข้าใจว่าทำไมคนเราถึงมีชีวิตอยู่บนโลกนี้'

"..."

ผมมองข้อความที่ถูกเขียนบนสมุดแล้วไม่แน่ใจว่าข้อความนั้นต้องการคำตอบแนวไหน ระหว่างแนวปรัชญา วิทยาศาสตร์ หรือว่าความจริงแล้วแค่ต้องการบ่นกับตัวเองเฉยๆ ว่าไม่อยากมีชีวิตอยู่แล้ว แต่เพราะไม่อยากเขียนคำนั้นตรงๆ เลยเลี่ยงใช้คำอื่นแทน

'ฉันไม่เห็นจะเข้าใจเลยว่ามนุษย์เกิดมาเพื่ออะไร...'
'โดยเฉพาะขยะอย่างพวกมัน'

เดี๋ยวๆ

ประโยคก่อนหน้านี้ทำผมคล้อยตามและรู้สึกเป็นห่วงเป็นใยเขาไปแล้วเรียบร้อย แถมพร้อมคิดแผนจะไปแก้แค้นอีกฝ่ายให้เลยอีกต่างหาก แต่ประโยคถัดมานี่อะไรกัน ผมรู้สึกตั้งสติไม่ทัน ก่อนจะมองข้อความที่ถูกเขียนต่อ

ลงมาอย่างรวดเร็ว

'แต่น่าแปลกที่พวกมันทำร้ายคนอื่นแต่ก็ยังมีคนสนับสนุน ในขณะที่ฉัน...'

'...'

'...หรือว่าความจริงแล้วเป็นฉันต่างหากที่ไม่ควรมีชีวิตอยู่?'

ผมอ่านข้อความในสมุดนี้แล้วรู้สึกหดหู่แปลกๆ จนต้องพยายามเลี่ยงที่จะไม่อ่านข้อความบนนั้น ความจริงแล้วการที่กวีเป็นพวกไม่ค่อยยอมใครก็ถือว่าเป็นเรื่องดี แต่ว่าในสภาพแวดล้อมแบบนี้ยิ่งตอบโต้ไปก็ยิ่งเจ็บหนัก ยิ่งนิ่งเฉย อีกฝ่ายก็ยิ่งได้ใจ

หลังจากที่เห็นเหตุการณ์ในวันนี้ ผมก็เริ่มคิดหนักถึงความเป็นไปได้บางอย่าง

ทุกอย่างที่เกิดขึ้นมันเป็นแค่เรื่องบังเอิญจริงหรือ...

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)